

A Louvre-ot kirámolták, de Belmondo nélkül

2025 november 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

A hatóságok az izraeli extitkosszolgák tapasztalataira, kapcsolataira, segítségére számítanak.

Képzelt forgatókönyvvázlat: csendes vasárnap reggel Párizsban a Szajna partján. Forgalom alig, még szinte alszik

a város. A Louvre oldalához leparkol egy költöztetéshez használt, létrás emelőkocsi. Két sárga mellényes férfi komótosan megindul a mozgókocsos liften. Senki sem figyel rájuk. A filmes kamera a múzeum ablakait, falát pásztázza. Biztonsági kamera sehol. Most a két férfi símaszkot húz a fejére, és mellényük alól eltűnnek egy akkumulátoros sarokcsiszolót. A kamera megmutatja a márkanévet, a gyártó szponzorálja a filmet. A két férfi felér a második emeletre. A flexszel kivágják az ablakot és belépnek a hatvan méter hosszú terembe.

Két perc telt el. Ezt követően szintén a flexszel kivágják a „fokozott biztonságú” felirattal ellátott vitrint, és kiemelik a császári ékszereket. Mindezt a látogatók tétova tekintete kíséri. A riasztó megszólal. Az öt biztonsági alkalmazott a belső utasításnak megfelelően megkezdte a vendégek kimenekítését. A két rabló pedig a sarokcsiszolókkal mint valami fénykarddal fenyegeti a közelükben lévőket. Újabb reklámfelvétel a gyártó kérésére. Hét perc telt el. Ezután a két tettes kimászik az ablakon, és az emelőkocsin lassan leereszkedik a földre. Ott két társuk várja őket. Robogón vagy elektromos rolleren – ez majd a szponzoroktól függ – elmenekülnek mind a négyen. Eltűnnek a párizsi forgalomban. A támadás kezdete óta tíz perc telt el.

Ez a történet valóban lehetne egy olyan francia akciófilm alapsztorija, amivel meg lehetett volna találni Alain Delont vagy Jean-Paul Belmondót. De talán Jean Reno se mondana nemet, elvégre ő Leon, a profi. Csak az a baj, hogy ez nem az én fantáziám szüleménye, hanem maga a való élet 2025 Franciaországában.

Ahol 2019-ben úgy égett le a Notre-Dame-székesegyház tetőszerkezete, hogy azóta sem találták meg az elkövetőket. Igaz, nem is nagyon keresték. A tűzeset után három nappal hivatalosan bejelentették, hogy rövidzárlat történt. Bár a nyomozókat nem engedték be a főtemplomba, úgymond biztonsági okokból.

Macron elnök és belügyminisztere megígérték, hogy rövidesen kézre kerítik a rablókat. Azóta már két hét telt el. Két gyanúsítottat vettek őrizetbe, de a zsákmány még nincs meg. A császári Franciaország koronaékszereinek becsült értéke közel százmillió euró. De itt nem a pénzbeli érték az elsődleges, hanem a történelmi. A napóleoni korszakra ma is szeretnek úgy emlékezni a franciák, mint dicsőségük fényes lapjaira. Igaz, hogy a köztársaságpártiak számára már nem ilyen egyértelmű a helyzet. Ám itt most nem ez a legfontosabb kérdés. Hanem az, hogy milyen állapotban van az a nemzet, az az állam, amelyiket néhány perc leforgása alatt el lehet rabolni, szinte eszközök nélkül, a történelmi relikviáit. Ráadásul Franciaország erejét hagyományosan a jól megszervezett államgépezet adta.

Most ismét kiderült, hogy már ez sem a régi. A Louvre kamerái nemcsak hogy elavultak, de alig negyedük volt működőképes állapotban. Ráadásul a riasztórendszer úgy volt beállítva, hogy a támadás után lezárta a múzeum kapuit. Így a rablók akadálytalanul jutottak ki az ablakon át, míg a rendőrök hosszú percekig nem tudtak bejutni. Lehet, hogy nem is a klasszikus francia krimik sztárjainak kellene ez a sztori, hanem Louis de Funesnek, a Csendes-filmek komikusának. Mert ez a történet sokkal inkább szomorkásan komikus, mint izgalmas.

Franciaország állapotát mutatják meg ezek a bűncselekmények. Mindegy, hogy felderítetlen tűz vagy ékszerrablás. A legfrissebb hírek szerint az izraeli elhárítás, a Shin Bet egykori vezetőjének, Jákov Berinek a cégét bízták meg a nyomozás támogatásával.

Ez is figyelemre méltó hír. Hiszen a Franciaországban élő zsidóság évek óta menekül Izraelbe, mert nem érzi biztonságban magát. Az antiszemita támadások ugyanis szinte mindennapossá váltak.

Ám most izraeli extitkosszolgák tapasztalataira, kapcsolataira, segítségére számítanak. Ami, valljuk be, nem túl hízelgő üzenet a francia nyomozó szerveknek, titkosszolgálatoknak.

Mindeközben Fabien Mandon vezérkari főnök bejelentette, hogy a francia hadseregnek három-négy éven belül készen kell állnia egy összecsapásra Oroszországgal. Nocsak! Amikor a francia állam nem képes érvényt szerezni a saját nagyvárosa no-go zónáiban, amikor a rendőrség, csendőrség csak a hadsereg segítségével képes fenntartani a rend látszatát, akkor hogyan lehet háborús forgatókönyvekről beszélni? Vagy ez is csupán egy akciófilmnek indult tragikomédia?

Az elmúlt két esztendőben öt kormány bukott meg. Macron elnök megítélése a béka hátsójában van. Az államháztartás csökkenésben, a gazdaság alig mutat életjeleket.

A Száhel-övezet volt francia gyarmatait ezekben az években veszítették el végérvényesen. Kínai tűke és orosz erő

szorítja ki őket. A lakosságán belül folyamatosan nő a bevándorló-háttérűek aránya. Ahogy az iszlám, és azon belül a radikális irányzat is egyre erősödik. A nemzeti erőket, Marine Le Pen pedig jogszerűnek hazudott, alapvetően antidemokratikus módszerekkel igyekeznek ellehetetleníteni, távol tartani a hatalomtól.

Itt tart napjainkban Franciaország.

Horváth József

A szerző a Szuverenitásvédelmi Kutatóintézet igazgatója

www.magyarnemzet.hu

Ajánló